

Յովհաննէս Թիւթիւնճի Պօլիս կուգար և հաւանօրէն կը մասնակցէր քաղաքին ազգային անցուդարձերուն:

Փիլիպպոս կաթողիկոսի մօտը պատճառ եղաւ, որ կարգ մը ազգեցիկ աշխարհականներ, որոնց գլուխը կը գտնուէր Վանեցի խոճա Ռուհիճան, մտածեն հրաժարեցնել Յովհաննէս Մոզնեցի պատրիարքը, զոր Փիլիպպոս կաթողիկոս ինք նշանակած էր, վերջ տալով ներսեցի-դքսեցիի վէճին:

Եղիազար վարդապետ Այնթապցի, գործակից ունենալով Քէֆէցի Մարտիրոս վարդապետը, աջակցեցաւ այդ ազգեցիկ Հայերուն և Մուզնեցի ստիպեցաւ հրաժարիլ. պատրիարքարանի գործերը վարել սկսան դարձեալ աշխարհական տեղակալներ, երկու տարիի չափ (1655—1657), իբր պատրիարքական տեղապահ ունենալով Մարտիրոս վրդ. Քէֆէցին: Իսկ Եղիազար Այնթապցի հետզհետէ կը գրաւէր ազգեցիկ դիրք մը և նոյնիսկ դէժ կ'ելլէր Էջմիածինի, որուն նուիրակութիւնը կը փորձէր խափանել (տես Սրագրութիւն Երեմիա Զելեպիի, էջ 170) և անունի յիշատակութիւնը դադրեցնել (նոյն, էջ 199) և կ'սպառնար մերժել Էջմիածինի հեղինակութիւնը (նոյն, էջ 220), մասնաւորապէս նուիրակ երու զեղծարարութիւնները և չարաշահութիւնները պատրուակ բռնելով:

Այս միջոցին՝ Թովմաս Բերիացի, որ 1644ին միայն երկու ամիս պատրիարքութիւն վարած էր և ապա Հոռոմ գացած, Պօլիս դարձաւ և նորէն հետամուտ եղաւ պատրիարքութեան, իրեն աջակից ունենալով դեպքանատուններու հայ թարգմանները կամ կաթողիկ պետութիւններու ազգեցուցիւնը:

Թովմաս Բերիացի 1657ի սկիզբները դարձեալ պատրիարք եղաւ, աւելորդ է ըսել՝ կաշառքով: Ադ-